

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

II. De Indulgentijs Confraternitatis Carmelo-Partheniæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

CAPUT II.

De indulgentijs Confraternitatis Carmelo-
Parthenia.

ELEBRIS ille, pluriesq; in præcedentibus laudatus Societatis JESU Scriptor, Theophilus Raynaudus *Cap. 5. prima Partis Operis sui de Mariano Scapulari &c.* differere volens de indulgentijs è publico Ecclesiæ thesauro Sodalibus Mariani Scapularis communicatis sic exorditur. [Et hæc quoq; est insignis prærogativa sacri SCAPULARIS, ejusque commendatio haud exigua. Pontifices enim sacri census erogatores, non profunderent ejusmodi cælestem largitatem pro re nequaquam probanda, vel etiam, quæ tanti non esset. Itaque eo ipso, quod amplissimas indulgentias de Ecclesiæ Gazophilacio, Christi & Sanctorum meritis divite, elargiti sunt Sodalibus Scapularis Mariani, manifestum signum est, eos hoc institutum maximè probare, quod est eidem instituto perhonorificum: cum Pontifex Romanus, juxta Patres in *Onomastico Pontificio* adductos, sit *Os & Lingua Ecclesiæ*, quæ in rerum piarum æstimatione hallucinari non potest, cum Spiritum sanctum habeat ductorem & moderatorem.

Nec honorifica duntaxat est hæc prærogativa, sed etiam admodum fructuosa. Eradit enim reatum, cujus rubigo hominem obærareret ad graves pœnas, in hæc vel altera vita subeundas, nisi per indulgentias extingeretur. Itaque non fuit de hac prærogativa silendum. Commodè autem hanc prærogativam, præcedenti proximè expositæ subnectimus: quia prior illa ditat personam meritis totius Ordinis Carmelitarum: hæc autem ad quam aperiendam accingimur, confert Christi & Sanctorum merita, prout in Ecclesiæ Thesauro abdita, & per Ecclesiæ quæstores dispensabilia, ad dissolutionem nominum contractorum, consequenter ad culpam, ea dimissa plerumque superstitum. Itaque hæc prærogativa affinis est præcedenti, & illi non incongruè subjungenda.] Hactenus ille, & satis appositè ad propositum nostrum.

Quod autem permulti summi Pontifices, compluribus, variisque indulgentijs hanc Partheno-Carmeliticam Confraternitatem de-

230.

Indulgentiarum amplissimarum concessio Sodalibus Mariani Scapularis facta, eximia est ejusdem prærogativa ac commendatio.

Non modo honorifica verum etiã fructuosa admodum est hæc sac. Scapularis prærogativa.

corarint, ditarintque manifestum fiet ex his, quæ mox dicemus, producendo diversos Pontifices, qui primùm in Oriente florentes hanc Confraternitatem indulgentijs illustrarunt; tum verò in Occidente uberiùs multipliciùsque locupletarunt.

231.

Quo tempore cepit indulgentiarum usus in Ecclesia?

Martinus Kemnitius & alij nostri temporis Sectarij antiquitatem indulgentiarum explodunt, nec ampliùs quàm à quadringentis annis earum usum in Ecclesia cepisse atq; extitisse contendunt. Ex Catholicis verò Rossensis concedit cepisse post tempora SS. Hieronymi & Augustini, secutus in hoc Durandum, & alios nonnullos, qui volunt indulgentiarum concessiones sola auctoritate Ecclesiæ & Pontificum fundari, & cepisse à quingentis, vel circiter annis. Verum illi melius ac verius indulgentiarum usum reducant ad tempora Apostolorum, & ad nostra usque perpetuò durasse egregiè probant; eoque tem ducto in præsentì argumento ab indulgentijs Ordini nostro, ut ejus Sodalitio, vel Ecclesijs concessis ostendam, indulgentiarum concessiones & usum, ab octingentis saltem annis in Ecclesia viguisse.

Quod ut melius, & sine offendiculo percipiatur, recolendum, quod supra in *prima hujus Operis Parte* demonstravimus, scilicet in Oriente primitus extitisse Marianam Ordinis nostri Confraternitatem, quo vero tempore ibidem inceperit incertum est. Hoc constat à **ADRIANUM II.** uti mox dicam, anno 868. eam Apostolicis gratijs seu indulgentijs illustrasse, quæ proinde debuit præfati **ADRIANI** tempora antecessisse: cum non inchoata, sed illustrata sub ipso reperiat. Quando verò inibi desierit non constat: certum est contigisse verosimiliter eo tempore, quo funditus in Oriente desierit Ordo Carmeli, quod accidit anno 1291. Dico funditus: nam hoc tempus jam ex parte in multis locis Palæstinæ desierat, occupatis ea loca Barbaris ac Sarracenis. Hujus ultimi, totalis, depredationis excidij Monasteriorum Carmelitarum Ordinis in terra sancta meminit Erardus, quem alij Wernerum nuncupant, Rolerius Carthusiensis, in *Fasciculo temporum circa annum 1291.* his verbis. *Illissima civitas Aconensis à Sarracenis destruitur, ac Monasterium Desierit in CARMELO ad quatuor milliaria civitati vicinum ab eis igne crematum. Fratres inventi in eo perfidorum gladijs trucidati: & tunc, proh dolor, Carmeliticus mellifluum locum ex toto perdidit, in quo à tempore ELLÆ & LISEI Prophetarum, duobus millibus ducentis viginti & uno annis profusa*

Quis Romanorum Pontificum primus Confraternitatem indulgentiarum concessit, & quo anno? Quando Ordo Carmeliticus à Saracenis à Palæstina & Carmelo expulsus sit, & quot annis in eo perierit?

Idem attestantur præter extraneos Scriptores, omnes Ordinis nostri Historiographi, tum antiquiores, tum recentiores, ut Guilielmus Samucus Author synchronus hujus excidij in *Lib. de multiplicat. hujus Religionis*, Joannes de Malinis in *Speculo historiali Ordinis Cap. 8.* Joannes Paleonydorus *lib. 3. Histor. Carmelit. Cap. 10.* Arnoldus Bostius in *Speculo historiali lib. 7. Cap. 32. & 33.* Thomas à JESU, *Lib. de antiquit. Ord. Carm. Cap. 6.* Lezana in suis *Annalibus Carmelit. Tom 4.* Ludovicus à S. THERESIA in opere inscripto Gallicè, *la succession du S. Prophete ELIE en l'Ordre des Carmes, & en la reforme de S. Terese &c. seculo Ecclesie 13. Ord. Carmelit. 22. Cap. 231.* alijq; complures: qui etiam affirmant ab anno Christi 636. usque ad præfatum annum 1291. è Carmelitarum Ordine centum quadraginta millia utriusq; sexus martyrio fuisse coronatos, præter eos, quos præcedentia, quosque subsequētia sæcula suppeditarunt. Nec mirum cuiq; videri debet, tot millibus Martyrum intra septem solum sæculorum spatium Carmeli Ordinem claruisse, cum Joannes Azorius *lib. 12. institut. mor. cap. 21.* ex Sabellico referat Ord. Carmelit. habuisse septem millia ac quingenta Cœnobiorum, eaque adeo Monachis conferta, ut centum octoginta millia Sacerdotum, præter reliquos sine numero Religiosos, in illis degerent. Alios Authores idem afferentes citavi in *Funiculo triplici 24. beneficiorum nodis &c. Nodo decimo.*

Ut nunc redeamus, undè nonnihil digressi sumus, eo quo supra diximus anno, dubio procul desijt simul cum Ordine Carmeli in Oriente ejusdem Mariana Confraternitas, saltem quoad ritum cultumque publicum, qui ex illo tempore in istis Regionibus inhibitus fuit ab illis Barbaris populo Christiano.

CÆTERUM ut ut sit, primus è Romanis Pontificibus, qui legitur indulgentias Partheniæ Confraternitati nostræ contulisse in Oriente fuit ADRIANUS II. qui successit Nicolao I. & sedit anno 868. juxta Baronium. Hic omnibus Christi Fidelibus verè pœnitentibus, contritis & confessis, qui Confratriam seu Confraternitatem Ordinis nostri assumerent ac intrarent, tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxavit. Ita testatur SIXTUS IV. in suo Diplomate: *Dum attenta meditatione. ann. 1477. & GREGORIUS XIII. in suo, VI laudes. ann. 1577.* [Hi etiam Pontifices in eisdem Bullis affirmant LEONEM IV. circa ann. 848. viginti scilicet annis ante tem-

Nota m̄ram Martyrū multitudinem in Ordine Carmelitarum. Et cœnobiorum ac Religiosorum, &c.

Quando & quomodo in Oriente desierit Mariana Carmelit. Confraternitas?

232.

Recensentur Pontifices, qui eidem indulgentias largiti sunt.

T t

pora

pora *Adriani II.* concessisse visitantibus Ecclesias Ordinis Carmelitarum in designatis ab illo Festivitatibus septem annos indulgentiarum & totidem quadragenas.] Præterea id tradunt Historiographi omnes Ordinis nostri, *Paleonydorus*, *Thomas à JESU*, *Lezana*, *de Coria*, &c. & ex exteris *Emman. Rodriquez*, *Carthagena* & alii. Idem post dictum *ADRIANUM* fecerunt *STEPHANUS V.* qui concessit *ADRIANO III.* & sedit anno 885. *SERGIUS III.* anno 901. *JOANNES X.* anno 912. *JOANNES XI.* anno 931. *SERGIUS IV.* anno 1009. & alij. Jam vero in Occidente primus, qui indulgentias concessit, dictæ Partheno - Carmeliticæ Confraternitati, videtur fuisse *INNOCENTIUS IV.* qui sedit anno 1248. relatus à dictis Pontificibus *SIXTO IV.* & *GREGORIO XIII.* qui similitè tertiam partem peccatorum seu pœnarum in Domino relaxavit. Ideo præstitère *JOANNES XXII.* qui sedit anno 1316. *ALEXANDER V.* qui anno 1409. *SIXTUS IV.* qui anno 1477. *CLEMENS VIII.* *GREGORIUS XIII.* *PIUS V.* *SIXTUS V.* *CLEMENS VIII.* *PAULUS V.* &c.

Quis primum in Occidente eidem indulgentias concesserit?

CAPUT III.

Utrum omnes Indulgentiæ Confraternitati nostræ olim per Romanos Pontifices concessæ, his temporibus servatæ & validæ?

233.

VIDIMUS præcedenti Capite, complures Pontifices varias indulgentias liberalissimè concessisse Confratribus nostris. Nunc restat, ut inquiremus, an illæ omnes omnino, hoc quoque tempore, adhuc maneant in suo robore ac vigore, valideque existant, vel potius aliquæ ex illis sint revocatae. Quia vero Reverendiss. *P. Theodorus Stratus*, Prior Generalis Carmelitarum, in sua *Instructione pro Carmelit.* &c. de hoc argumento præcipue & benè scripsit: ideo lubet hic, & in sequentibus Capitibus nonnulla ex illo adducere.

Exponitur quid sit personalis.

In ipso limine observanda occurrit vulgata, quam supra innuimus, distinctio indulgentiarum in *personales*, & *locales*, licet enim, non solum soli homines viatores ac fideles, in gratia existentes capaces sint